

כתבי "העולם הזה" מדווחים על מהלך הבחירות בארץ - כפי שהוא נראה

היום הארוך ביותר

07.00 — קלפי 344, בית-ספר תל-נורדוי, תל-אביב

כתה זו שלישיית. על הקיר ציורי טילים לירח, תור של מצביעים בחדר. הקלפי עוד לא נפתחה. נמצאים רק שניים מחברי הוועדה, ביניהם הגברת מילר מהמערך. הסדרן נמסה להוציא את קהל המצביעים מהחדר, עד לפתיחת הקלפי. הקלפי נפתחה לבסוף. המצביע הראשון, יהודי דתי מבוד את הקהל. מצביע אחר מאחל לכולם "שלא תהיינה עיד בחירות בעוד חצי שנה".

07.15 — קלפי 330, רח' מאפו 7, תל-אביב

הבוחר השלישי של היום מופיע. הוא נכנס לתא-הקלפי. האות ש' חסרה. הוא מפשפש בין הפתקים, מגלה מה קרה: מישוה הפך את חבילת פתקי הש' על ראשה. מכיוון שהיא האות האחרונה, נראית החבילה כמו חבילה של פתקים לבנים. "עוד לפני כמה רגעים זה היה בסדר!" תמה היושבי

בקריטיות אדם שעובד כמו שצריך. עד בארבע מתנהלת הנסיעה בשקט.

08.15 — אשדוד

מונית הנושאת את השלט את עוברת כיעף. עוד אחת. מונית של חז. מונית של רפ"י. משאית. מונית. סנדר.

אשדוד אינה דומה לתל-אביב, שהיא עדיין רדומה. אשדוד מראה את התמונה האמיתית של הבחירות: המלחמה בין המנגנונים האדירים.

המש דקית במרכז אשדוד — זהו שיעור בתורת המישטר. בחמש דקות אתה רואה את מילוני-הלירות הבלתי-ספורים הנשפכים לקלחת הבחירות. שניים מבין כל שלושה אנשים ברחוב הם פעילים שכירים. כל מכונית ברחוב התומה נשכרה על-ידי מפלגה.

מנגנון זה אינו מופעל בתל-אביב בצורה כה גסה ובולטת. בתל-אביב עוד יש יומרה של מלחמת-רעיונות. כאן אין שום יומרה. כאן עומדת לירה מול לירה, מיליון מול מיליון, מונית מול מונית. כי בני אשדוד הם —

של מתנדב אחר, הממשיך בדרכו לנגב. האיש, פועל-מתלם בגיל העמידה, דואג קצת. הוא לא הספיק להודיע לאשתו שיחזור העירה רק בשעות הקטנות של הלילה.

10.00 — קלפי 344, בית-ספר תל-נורדוי, תל-אביב

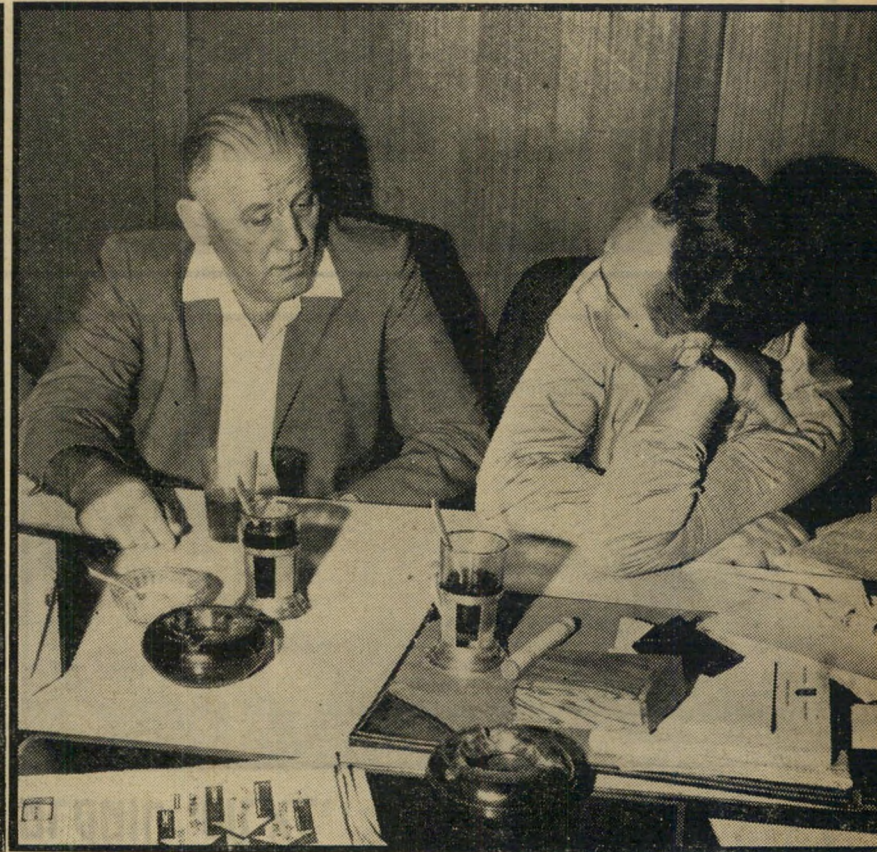
י"ר ועדת הקלפי, איש אגודת ישראל, אחראי מזה 18 שנה על כלי הרכב בחברה קדישא.

הוא מרבה לעזוב את הקלפי, מתרוצץ עם קימומים של קפה ועוגיות, כשאחריו מזדנבים שני ילדיו מגודלי הפיאורת.

"מה לעשות", נאנח איש גח"ל, "נסתור בלעדיו. הוא חילה לב, המיסכן". קהל הבוחרים מורכב מקשישים. יפהפיה בשם נורית ויס מופיעה לפתע. היא משקיפה מטעם רפ"י.

"אני בכלל לא חברת מפלגה", מסבירה בכיישנות, "אבל החבר שלי ביקש ממני שאעשה לו טובה".

אורח ישיש מושיט את תעודת-הזהות שלו. "אני בן 90. זו בחדאי הפעם האחרונה שאני מצביע".

המונצחים: תמיר ובגין בשמעם את החדשות

המונצחים: פרס ואלמוגי שומעים את החדשות

"לא, סבא", מרגיעים אותו חברי הוועדה. "עד מאה ועשרים, עד מאה ועשרים".

10.00 — קלפי 25, חולון

לחנות המכולת, הנמצאת בצדו השני של הרחוב הצר, מגיע בריצה לקוח צעיר: ילד בן 8.

"תני לי להם שבביל גברת פינקלשטיין", ביקש הלקוח בדחיפות. "אני ממחר מאוד, אני עובד היום".

"איפה אתה עובד?" התעניינה המוכרת. "במפלגה", ענה הילד בגאחה. "במערך".

פעילים מכיתה ג'

כשהילד עזב את החנות, הסבירה המוכרת ללקוחות: "הילד שלי בוכה שלא רצו לקבל אותו. הוא רק בכיתה א', אבל גם הוא רצה להרחיח. משלמים לירה לשעה. הילד שלי הלך למערך ולרפ"י ולא קיבלו אותו. כנראה שמקבלים רק מכיתה ג'".

בעיני המפלגות — צאן של בחירות. צאן ההילך אחריו הרועה העשיר ביותר.

השש כמס מתחיל להתגב לב — חשש שילוה איתנו במשך כל היום: מי יכול לעמוד מול ענקים אלה, שהפקיעו את המיליונים מכיסי הציבור, והמשתמשים בהם עכשיו כדי לשעבד את אותו ציבור עצמו?

עד מאה ועשרים

ואז אתה נזכר, לפתע, כי עתה נמצא בלב ארץ פלשתיים, ארצו של גולית. גולית שהוכרע על-ידי דויד הקטן.

דויד הקטן מורכב מכמה מתנדבים צעירים ברחוב הגפן. בדירה פרטית קטנה יושבים שלושה אנשים ואשה, שותים קפה. בעוד כמה דקות ייצאו לאיש קלפיות. אין אדם לכל קלפי. בינתיים: אחד לכל חמש קלפיות.

מי הם? אחד מציג את עצמו. איש לא הכיר אותו קודם. הוא הצביע בשעה שבע, ניגש למטה הרשימה בתל-אביב, התנדב, נשלח תוך חמש דקות לאשדוד במכוניתו

ראש. מסתבר שעשה זאת אחד משני הבוחרים הראשונים שהצביעו.

זהו אות לבאות. טכסיס פשוט זה, העלול לעלות באלפי קולות, עומד לחזור שוב ושוב במשך היום ברחבי הארץ. זוהי תחבולה מחוכמת. כי מי שאינו יכול להודות בגלוי עם רשימת ש' (ואינו יודע שהוא יכול לרשום את האות על פתק לבן) — פשוט לא יוכל להצביע.

08.00 — התחנה המרכזית, תל-אביב

כל מי שטען, כי ביום הבחירות כולם יסעו על חשבון המפלגות טעה.

מגיע לתחנה המרכזית ורואה שעוד נותרו אנשים הרוצים לשלם מכיסם הם בעד נסיעותיהם. בכל זאת הבלאגן קטן מביום רגיל. דוחף אשה בתור לאוטובוס. צועקת עלי, אומר לה שהיום בחירות, שתחליף את הממשלה ואז לא ידחפו יותר בתור לאוטובוס.

נוסעים לבאר-שבע. שום אדם לא מדבר על הבחירות. כולם אומרים שחם. מעיק. עוברים בקריטיות. נוסע אחד מתעורר לפתע, אומר שהליברלים העצמאיים חזקים מאוד בקריטיות. מישוה שואל מה פתאום, ונענה, כי יש להם